

χα να μιλάει σὰ χαμηλῆς! Καὶ νῆχες ἀπὸ καὶ τοὺς χωριάτες ἀφτοὺς, τὰ τοῦβλα, νὰ σοὺ τὸν θανά- ζουνε!

—Μπᾶς κ' εἶναι μαλλιάρης; εἶπε πὶδ σιγαλινὰ ἕνας ἄλλος, δείχνοντας μὲ τὸ κεφάλι του κατὰ τὸ μέρος μας καὶ μισοσφαλώνοντας τὸ μάτι.

Ὅσο σιγανὰ κι ἂν τὸ εἶπε ἄφτό, τὸ πήρανε τὰ- φτικὰ καὶ τὸ δυνῶ μας. Ἐγὼ δὲ μίλησα καθόλου, παρὰ τοῖς ἐβλεπα μὲ τρόπο σὰ νὰ τοὺς λυπούμουνα γιὰ τὴν σκουριασμένην ιδέαν τους. Μὰ ὁ φίλος μου νεβρικός κι ἀνυπόμονος πᾶν πού εἶναι, ξερόδωξε σὰ νῆθελε νὰ μιλήσει.

—Μὰ δὲν εἶδες τόσα μαλλιά στὸ κεφάλι του καὶ στὰ γένεια του, ἀδερφέ; ἀπάντησε στὸ ρῶτῆμα κά- πιος ἄλλος γιὰ νὰ δείξῃ ζυπνάδα, γελώντας ὕστερα μονάχος του γιὰ τὸ ἄνοστο καλαμποῦρι του.

—Μὲ τὸ ψυμπαῖθιο, κύριοι, λείει ξάρνου σὲ δά- φτους ὁ φίλος μου, πού δὲ βόσταζε πιά· μπᾶς καὶ νομίζατε πῶς ὅλοι ὅσοι βρισκότανε μὲς στὴν ἐκκλη- σιὰ κι ἀκούγανε τὴν ὁμιλίαν τοῦ δεσπότη, ξέρανε γράμματα κ' εἶπαν διαδοσμένοι σὺν καὶ λόγου σας; Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ δεσπότης γιὰ πέντε δέκα γραμμα- τισμένους πού σὺν ἀκούγανε, νὰ μιλήσει σὲ γλῶσσα πού νὰ μὴ τὸν καταλάβαινε πόσος καὶ τόσος κόσμος πού μαζιέφτηκε σήμερα στὴν ἐκκλησιὰ σας, γιὰ νὰ διει καὶ νᾶκούσῃ τὸ δεσπότη του; Σὰ νὰ μοῦ φαί- νεται, κύριοι, πῶς δὲν καλοσχεφτήκατε, πρὶ νᾶνοίξετε τὸ στόμα σας γιὰ νὰ κατακρίνετε τὸ δεσπότη καὶ νὰ ἐλεηνολογεῖτε τοὺς ἀγαθοὺς ἀφτοὺς χωριανούς σας πού μιλήσανε σύμφωνα μὲ τὴν ὑπαγόρεψιν τῆς καρδίας τους.

Ὅλοι τοὺς σταθήκανε μ' ἀνοιχτὸ στόμα σὰ χάχῃδες καὶ κοιτάζανε τὸ φίλο μου πού ἄρχισε νᾶ- νάβει. Καὶ μὲ μιὰς ἀρχίσανε νᾶλλάζουνε γνώμες.

—Σὺν καλὰ μᾶς τὰ κοπανᾷ, λείει ἕνας.

—Καὶ τόντις, ἀδερφέ, συμφώνησε κι ἄλλος, δι- κιο ἔχει ὁ κύριος ἀπὸ καὶ. Ποιὸς θὰ τὸν ἐνίωθε τὸ δεσπότη, σὰ μίλουσε βαθείᾳ; Κανένας. Ἐδῶ εἶναι χωριά.

—Ἐτς' εἶναι, εἶπαν ὅλοι τους, ὁ ἕνας κατόπι τοῦ ἄλλου.

—Δὲ σὲς λέω... ναί... δίκιο ἔχετε... μὰ ὅχι πᾶλε, ἀδερφέ, καὶ τόσο ἄπλῃ! εἶπε καὶ κείνος πού πρωτομίλησε, μὴ θέλοντας νὰ παραδεχτῇ ἀμέσως πῶς ἔχει ἄδικο.

★

Τέτια, φίλε μου. Δὲν εἶχα δίκιο λοιπὸ νὰ λέω πῶς τὰ χάλια μας ἀφτὰ τὰ χροστᾶμε στὴν κυρὰ καθαρῆδουσα; Ὡς τόσο, ἐμεῖς τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι. Τί θᾶλεγε ἄραγε ὁ Μιστριώτης σας, ἂν ἄκουγε τὴν ὁμιλίαν τοῦ δεσπότη μας; Διαβάσαμε ἀφτὲς τὴς μέρες πῶς ἐδῶ καὶ λίγον κειρὸ, σ' ἕνα πατριωτικὸ λόγο του ἔβρισε πᾶλε τοὺς δημοτικιστὰς καὶ ὑπερη- μύνη τῶν πατρίων συσταίνοντας νὰ προσέχουμε νὰ μὴν καταστρεφτοῦνε θρησκεία καὶ γλῶσσα καὶ δια- λαλώντας σὺν κόσμῳ πῶς ἡ «ἡμετέρα πατρίς πε- ριέχει ἀδάμαντας καὶ ῥωσπῆρας τηλαυγεῖς!» Ἀδύ- νατο σὲ κάθε λόγο του νὰ μὴν ἀνακατῶσει τέτιες σαχλαμάρες ὁ ξεκουτιάρης ἀφτός.

Φωνάζετε, οὐρλιάζετε, σάπιοι ἄνθρωποι, σκίζετε τὸ λαρύγγι σας καὶ χτυπῆστε κᾶτω ἀπὸ τὸ κακὸ σας. Μονάχα ἀφτὸ σὲς ἀπόμεινε νὰ κάνετε, ἀφού ὅλες οἱ συκοφαντίες καὶ οἱ ψεφτιές πού μ' ἀφτὲς ξεγελοῦσατε τὸν κόσμῳ τόσον καιρὸ, δὲν ἔχουνε πιά σήμερα πέραση. Ἡ Ἰδέα τραβάει τὸ δρόμο της καὶ τίποτις πιά δὲ δύναται νὰ τῆς τὸν κόψει. Ριζοβό- λησε βαθιὰ μὲς στὴν ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ σὲ λίγο θὰ φέρει τοὺς ποθοῦμενους καρπούς της. Μὴ σὲς μέλει.

Πίσωθ' εἰσέρχεται καινούργια γενεὰ ἀντρωμένη μὲ ἀτσαλένιον ὄργανισμὸ καὶ μὲ γερὸ μυαλό, ὅχι σκου- ριασμένο σὺν τὸ δικό σας. Κάντε της τόπο νὰ περάσῃ, τεμπέληδες, ἢ ἂν δὲν παραμερίσετε θὰ πα- τήσῃ πᾶνω στὰ βρωμοτόμαρά σας, νικητρά καὶ δια- λαλήτριά της Ἀλήθειας καὶ καταφρονήτριά της Ψεφτιᾶς.

Διεῖτε τὴν κατάντια σας, πού μᾶς ρίξατε. Κοι- τάχτε σὲ τί κατὰστασι φέρατε τὸ ἔθνος σακατέ- βοντας τὸ μυαλό του τόσο πού νὰ νομίζει ντροπὴ τὸ νὰ μιλάει τῇ γλῶσσᾳ του τῇ ζωντανῇ, σὺν κεί- νους πού συνεθίσανε ζυπόλυτοι καὶ ντρέπονται πη- πουτσωμένοι νὰ φανῶνε στὸν κόσμῳ. Κοιτάχτε τὸ ἔθνογτόνο ἔργο σας καὶ καμαρώστε το. Μὰ σὲς φτά- νει πιά· τὸ ἄστρο σας χάθηκε· ἡ ψέφτικη λάμψη του σβύστηκε μπροστὰ στὴς ὑπέρλαμπρες ἀχτίδες τοῦ Ἥλιου τῆς Ἀλήθειας πού σὲ λίγο θὰ προβάλει καὶ θὰ περιλουσῇ μὲ τὸ ἀθάνατό του φῶς ὅλον τὸν κόσμῳ. Στὴν καινούργια ἀσπὴ Ἀνατολὴ ὅλοι ἐμεῖς ταπεινοὶ προσκυνητὰδες της ἔχουμε γυρισμένα τὰ μάτια τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μας.

Νηοὶ τῆς Μυτιλήνης, 8 τοῦ Νοέβρη 1905.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Σὲ νύχτα θεοσκότεινη, βαθεῖα σὲ μαύρη πλάση ἔριμ βαρκούλα πολεμάει μὴ ῥήγῃ νὰ προφτάσῃ καὶ μέσα νέος, μὲ τ' ἄχαρο κουπί του συντριμμένο, γλῆφει τὴν ἄρμην, πού τοῦ σκάει τὸ κύμα ἐρεθισμένο.

Γύρω πληθαίνει ἡ σκοτεινὰ τρομαχτικὴ καὶ κρύα λυσομανοῦν τ' ἄγρια νερὰ καὶ τ' ἄγρια στοιχεῖα καὶ ὅπου στραφοῦν τὰ μάτια σου δὲ βλέπουν ἕνα φύμι, παντοῦ ἀντιρροῦζουν, σι' οὐρανοῦ τὴν ἄβυσσος, τὴ φρίκη.

Πότε στοῦ ἀφροῦ τὴν κορυφὴ τὴ βάρκα βλέπεις νᾶναι· πότε σ' ἀθώρητο βυθὸ τὰ κύματα τὴν πᾶνε καὶ πότε στὴν ἀναλαμπὴ τῆς ἀστραπῆς, πού σκάζει, φωνὴ τρομάρας μέσασθε τοῦ νειοῦ τὸ στήθος βγάζει.

Κ' ἡ θάλασσα δέρνει βαρεῖα κάθε ριζὸ καὶ βράχο, δέρνει καὶ τ' ἄμοιρο κορμὶ στὴ βάρκα του μονάχο· στὴν Πλάση δὲν παρακαλεῖ γι' αὐτὸ κανεὶς—τί κοῖμα! βόθηα, Χριστέ, τὸ ἔρμιο παιδί, πού χάνεται σὺν κύμα.

Κέκυρα.

A. ΒΡΑΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ Θουκυδίδη τοῦ φύλλου μας 170 ἔγιναν με- ρικά τυπογραφικὰ λαθάκια, καὶ παρακαλοῦμε διορ- θώστε τα· δηλαδὴ

Στ. 2, ἀράδ. 1 γρ. τοὺς πολεμοῦσαν ἀντὶς τὴν πολεμοῦσαν.

Στ. 3, ἀράδ. 11 γρ. καὶ καλοκυβέρνητοι ἀντὶς καὶ καλοκυβέρνητοι.

Στ. 7, ἀράδ. 8 γρ. ὅπως ἀντὶς ὅμως.

Στ. 10, ἀράδ. 3 γρ. ὅπως ἀντὶς ὅμως.

—Στὸ «Φῶς» τῆς Καλαμάτας ὁ φίλος Νέδον- τας δημοσίεψε ἄρθρο πολὺ δυνατὸ γιὰ τὸ «Γλωσσος- θνικὸ ζήτημα». Μαζὶ μὲ ἄλλες ἀλήθειες μιλάει σ' αὐτὸ καὶ γιὰ τὴ «βρωμοκαθαρεύουσα», πού πρώτη φορά, θαρροῦμε, τῆς δίνεται ὁ ὀξύμωρος αὐτὸς καὶ ἀλη- θινώτατος τίτλος.

—Κάποιος Ἀθηναῖος φημεριδογράφος γράφοντας γιὰ τὸν Ἰφὲν τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ χάρισε . . . μὲ λ λ ο ν . «Ἐχει μέλλον ὁ Ἰφὲν» μᾶς εἶπε, καὶ πολὺ σωστὰ, ἀφού

παρὸν ἔχουνε μόνο οἱ Ἀμπελίδες καὶ οἱ Δημητριά- ποιοι.

—Ὁ κ. Μιχαλάκιος Ἀργυρόπουλος, ὁ «ἐν Σμύρνῃ ἐπιτυχῶς τὰς Μούσας θεραπεύων» παρασημοφορήθηκε, γιὰτὶ —λένε οἱ «Ἀθηναῖς»—συνέδεσε πνευματικῶς τὸν ἴσω μὲ τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸν.

—Μπορεῖ νᾶναι σωστὸ κι αὐτὸ, καλὸ θάτανε ὅμως νὰ μᾶς λέγανε κι ἂν ἡ συγκοινωνία, νὰ ποῦμε, γίνεται μὲ βαπόρια, μὲ σιδηρόδρομο ἢ μὲ τὰ Ἀνατολίτικα κουτσο- τράγουδα τοῦ κ. Μιχαλακίου.

—Γιὰ τὴ «Ματιά» τοῦ Ἀδάξου δημοσίεψε μιὰ σοφὴ καὶ χαριτωμένη κρίση κάποιος κύριος Ι. Μ. στὴν «Ἐστία» τῆς Τετράδης.

—Κοντὰ στ' ἄλλα, σοφὰ καὶ χαριτωμένα πάντοτε, λείει κι αὐτό· δὲν πιστεύει δηλ. ὁ Πάλλης νὰ γράφῃ τὴν ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία του οὔτε ὁ Ταγκόπουλος νᾶγραφε τὴς ρετσέτες του, μιὰ φορὰ ποῦκανε τὸ γιατρό, στὴ δημο- τικὴ γλῶσσα.

—Βαρβάτο ἐπιχείρημα κι αὐτὸ γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴ δημοτικὴ. Μπορεῖ νᾶναι καὶ λογικὸ· δὲν ξέρουμε.

—Λείει ὅμως καὶ μιὰ ἀλήθεια ὁ κ. Ι. Μ. Ὅτι δηλ. ὁ Ἀδάξος γιὰ νὰ γράψῃ τὴ «Ματιά» του στὴ δημοτικὴ ἔπαθε ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια στυτυχῶς π ο λ ὶ διαδομέ- νη ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὸν τόπον μας.

—Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ λέγεται ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ μακάρι μὴ τέτια ἐπιδημία νᾶπερτε σ' ὅλο τὸ Ρωμαιοῖο.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μανρομυχάλης.

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαις 5.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 3, Περαιᾶς 3, Ἐπαρχίαις 10.

Κλεψίς. Ἀθήνα 5, Περαιᾶς 2, Ἐπαρχίαις 9 (οἱ τέσσερις Ληστεῖες).

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαις 2.

Σημ. Ἀπὸ τὴν Καλαμάτα τελεγραφοῦνε στὸ Ὑπουργεῖο. «Ἡ κατὰστασι πρωτάκουστη» οὔτε ἐπὶ Μεσοβασιλείας ἔτσι». Ἐπὶ Βουλευτοβασιλείας ὅμως φυσικώτατα ὅλ' αὐτά.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀστ. Ἀλέξ. Ἀλμυρό. Ἀκόμα περιμένουμε νᾶ- παντήσετε στὸ γράμμα μας. Γιατὶ;—κ. Στ. Δν. Ἡ «Μα- τιά» τοῦ κ. Ἀδάξου πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα 2 δραχ. Οἱ φίλοι μας μποροῦνε νὰν τὸ παίρνουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά» μονάχα μὲ 1,50 δρ.= κ. Γ. Στμ. Τί ἔγι- νες καὶ δὲ φαίνεσαι; Ἀνοῖξῃ ἢ γις καὶ σὲ κατὰπεις; Ἐλα τὸ Σαββατόδραδο νὰ σὲ δοῦμε καὶ νὰν τὰ ποῦμε. = κ. Λ. Φρν. Ὅ,τι ἔγινε πέρσιν δὲ θὰ γίνῃ καὶ φέτος μὲ τὴ συν- τρομῇ. Δέκα δραχμὲς δὲν εἶναι πολλές, ἂ σκεφτεῖς μάλι- στα πού τώρα, μὲ τὸ ξεπεσμὸ τοῦ βράγκου, οἱ συντρομη- τὰδες στὸ ἐξωτερικὸ κτταντὰ νὰ πλερώνουν τὸ φύλλο ὅσο κοστίζει. Τυπωτικὰ, χαρτὶ καὶ μιὰ πεντάρη γραμματό- σημο γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ ἀνεβάζουν τὴν ἀξία τοῦ κάθε φύλ- λου σὲ 24 λεφτά. = κ. Β. Χαδ. Ἀπαντοῦμε σ' αὐτὸ πού μᾶς ρωτᾷς. Ἡ «Φυσιολογία» τῆς κ. Παπαμόσκου πρὶ βγῆι σὲ βιβλίο θὰ τυπωθῇ στὸ «Νουμά» κ' ἐλπίζουμε ὕστερ' ἀπ' ἕνα δυὸ φύλλα νὰ τὴν ἀρχινήσουμε. = Στὸ φίλο μας. Ὅλα θὰ δημοσιευτοῦνε, μὰ σιγὰ σιγὰ, γιὰτὶ ἔχουν ἄλλὰ σειρά. Μὴ σὲ νοιάζει. Τίποτ' ἀπ' ὅσα μᾶς στέλνουν κι ἀξίζουν λίγο, δὲν πετιέται σὺν καλῶν. = κ. Λ. Σιγ. Θυσίασε ἐπιτέλους κανένα Σαββατόδραδο σου καὶ γιὰ μᾶς! Σὲ περιμένουμε.

Ὅταν κάποτε ρωτήθηκε ὁ Σικωνίδης «ποῖ εἶναι προ- τιμώτερο, τὰ πλούτια ἢ ἡ σοφία;» ἀποκρίθηκε:

—Δὲν ξέρω· γιὰτὶ βλέπω τοὺς σοφοὺς νὰ συχνάζουνε στὴς πόρτες τῶν πλούσιων.